

Full de serveis del Vicealmirall Ramon Market

El dimecres dia quatre de setembre de l'any de 1269, es va fer a la vela des del port de Barcelona una esquadra de trenta naus gruixudes i dotze galeres, més molts bergantins i fragates, en què es transportava un exèrcit de vuit-cents homes, amb tres cavalls per a cadascú, amb vint mil infants, entre ells uns almogàvers, amb destinació a Palestina. L'expedició anava al comandament del rei Jaume I "El Conqueridor", i al comandament de la galera Reial don Ramón Marquet, en què també anaven acompanyant al Rei els seus fills els infants don Pedro Ferrando i don Hernando Sancho.

Alfons X El Sabio de Castella, li va lliurar per a l'expedició cent mil maravedís d'or i cent cavalls. Don Pelayo Correa, mestre de l'Ordre de Santiago, va aportar cent dels Cavallers de l'Ordre. Don Gonzalo de Pereyra, lloctinent de l'Ordre de Sant Joan de Jerusalem als regnes Espanya, tots els Cavallers d'ella als diferents regnes peninsulars.

En trobar l'expedició a l'alçada de l'illa de Menorca es va desfermar un fort vent de Nord, que va aixecar un gran temporal provocant la dispersió de l'expedició, passant cada pilot i el seu capità a córrer-ho com millor sabien, sent alguns vaixells arrossegats fins a les costes de Síria, uns altres van saber tallar-lo i arribar a l'illa de Sardenya, mentre que altres van arribar a les costes de Llenguadoc, sent aquests últims els que transportaven al regi cap d'ella i al comandament d'aquesta esquadra anava el senyor Pedro Fernández.

El Rei, els seus fills i Cavallers van desembarcar a Aigües Mortes, passant a Montpeller i d'aquí per terra a la Ciutat Comtal. La paradoxa de tot aquest mig desastre, és que informats a Terra Santa de l'arribada de l'expedició els sarraïns van abandonar Palestina, deixant lliures els Llocs Sants. Tot això es va aconseguir "només amb la fama de l'anada del rei D. Jaume" que pel que sembla i pels resultats era molt temut pels seus enemics.

L'any 1282 el recent nomenat Papa Martí IV, tenia debilitat especial pels francesos, per la qual cosa en demanar el rei d'Aragó fos declarada Creuada per desallotjar de Tunísia els musulmans, el Papa se la va negar i no només va fer això, sinó que va enviar emissaris perquè l'informessin del perquè d'aquella gran flota. Aquests no paraven de preguntar sobretot detall i com el Rei don Pedro III "El Gran" es va atipar de tanta pregunta, els va deixar anar: "Cremaria jo la meva camisa si pensés era sabedora de les meves puritats".

No obstant, a la tornada dels comissionats, el Papa es va enfrontar a l'Emperador Andrònic II Paleòleg, el qual no li va fer cas, com a represàlia sense cap motiu el va excomunicar, per facilitar que Carles d'Anjou que ja regnava a Sicília despòticament, pogués fer-se amb el títol d'Emperador. Això va motivar un enfrontament en ferm però subreptici, ja que va enviar diners a don Pedro perquè prengués Sicília, ja que els seus habitants ho reclamaven, però el rei d'Aragó estava una mica indecis encara que per dins molt alegre per poder expandir el seu poder sobre territoris molt estimats per tothom.

L'espurna que va encendre la foguera, va tenir lloc el 31 de març del 1282. Aquest dia era el tercer de la Pasqua de Resurrecció, quan tots els habitants de Palerm gaudien d'una festa. Després de l'hora del dinar es van donar les campanades que començaven les Vespres. Com era costum van acudir a l'església de Sancti Spiritus, que es troba a Monreal distant una llegua de la ciutat, per als precs propis del "lucernarium" quan un francès de nom Droqueto va voler abusar en ple carrer

a la entrada de l'església d'una dama, que era la filla de Roger Maestre Angelo, anant acompanyada del seu marit i dels seus germans, amb l'escussa de saber si duia armes.

No va aconseguir el seu objectiu, ja que va caure travessat per una espasa als peus de la dama, vist per tots els veïns l'intent d'atropellament, va provocar que el poble s'alcés en armes contra els francesos. Una vegada fet van tenir por de la reacció dels seus companys, cosa que els va convèncer de seguir matant tot francès que es trobessin, així va començar una matança sense miraments de cap mena, doncs fins i tot les dones embarassades que sabien ho estaven de francesos, sense contemplacions van ser passades a ganivet, el mateix van fer amb les dones, nens i ancians, familiars d'ells, per esborrar tota petjada de francesos.

Però no es va parar aquí, ja que la veu de “mort als francesos” es va estendre per tota l'illa, per la qual cosa es va anar estenent per tota ella no deixant res de peu, només un provençal per nom Guillen Porceller s'el va deixar anar, perquè sempre s'havia portat amb molta dignitat i benvolença, fins i tot el Governador de l'illa, Herberto Aurelianense va frenar al principi les masses, però les seves forces van ser vençudes i ell passat a ganivet. Aquesta atroç matança va passar a la Història com les “Vespres Sicilianes” de 1282.

Aleshores davant el temor de la repressió francesa, els ciutadans van demanar ajuda al rei d'Aragó, l'expedició estava presta a salpar rumb a Tunísia, i es trobava al port i població de Tortosa, on el Rei va rebre els primers avisos, per això que va donar ordre de salpar amb rumb a Còrsega, on en arribar se li va comunicar fidelment el que ha passat i la necessitat dels sicilians de rebre el seu socors, ja que a l'illa havien arribat reforços de Nàpols, tots els sicilians inclosos dones i nens, combatien sense descans, preferint morir barallant, que no de la manera que sabien ho farien els francesos.

El Rei va ordenar arribar a Palerm, el que es va portar a bon terme i només desembarcar era proclamat Rei pels sicilians, la notícia de la seva arribada no va trigar a saber-se a tota l'illa, cosa que va redoblar la força dels habitants, a la seva quan li van lliurar unes galeres que havien capturat als diferents ports dels francesos, amb elles es va augmentar l'esquadra. L'exèrcit transportat va anar prenent poblacions i alliberant les assetjades, en un frenètic avenç donada la poca força dels que estaven assetjats, arribant tan lluny que van obligar Carlos d'Anjou a abandonar Messina, que havia patit un dels més grans bloquejos de la història, embarcant amb rumb a la península itàlica, però perseguit per l'esquadra aragonesa.

En gairebé totes aquestes accions va tenir participació Ramón Marquet, que havia estat posat al comandament de tota la marineria de l'esquadra. Com aquesta també va desembarcar en ocasions per combatre a terra, és de suposar que ell també ho va fer contribuint amb això al triomf final. El Rei va embarcar a Palerm el dia sis de maig amb la reina Constança, amb part de la seva esquadra va posar rumb al port de València, deixant de rei de Sicília el seu segon fill Jaume. Com a vassall del rei d'Aragó, ja que a les Corts celebrades a Messina el dia dinou d'abril de l'any 1283, van decidir mantenir-se independents però amb el suport de la corona d'Aragó.

L'any de 1284, els francesos van bloquejar l'illa de Sicília, per socórrer-la es va enviar una esquadra de catorze galeres al comandament de Ramon Marquet, amb què va poder trencar el bloqueig i entrar al port de Messina amb tots els auxilis necessaris.

Estant al comandament d'onze galeres l'any de 1285, a l'alçada de Sant Feliu de Gíxols i Palamós es van albirar espelmes franceses, les quals per l'excomunió que el Papa havia dictat contra don Pedro III, era en si una croada (la que abans li va negar a ell) perquè qualsevol es pogués fer amb els territoris del Regne d'Aragó. A l'esquadra aragonesa estaven al comandament Ramón Marquet i Berenguer Mayol. Els francesos tenien les seves forces dividides amb les galeres de Narbona al Nord, les de Marsella a l'Est i les bretones, més altres auxiliars al Sud, estant convençuts d'aconseguir la victòria pel seu gran nombre.

Però molt decidit, Marquet s'hi va enfrontar atacant en principi a les set primeres, pertanyents a la divisió del Nord al comandament de Narbona, després d'un dur enfrontament quatre d'elles es van enfonsar i la resta van ser capturades. Això va ser vist per tots i va causar un gran temor a la línia enemiga, ja que algunes de les galeres van ciar i es van posar en fugida, això ho van aprofitar els dos almiralls aragonesos, anant-se de nou Marquet contra les de Guillermo de Lodève, aconseguint abordar la de l'almirall que va ser conquerida, la resta va fer el mateix que els seus companys, buscant la salvació, com si haguessin cridat l'ordre de retirada s'hi van posar, prenent cadascú el seu rumb a veure qui arribava abans al port de Palamós.

D'aquesta manera van abandonar el mar del combat i el van deixar per les banderes d'Aragó. Caient en mans de Marquet, l'almirall francès Berenguer de Guillem, que havia obtingut el comandament del seu rei Felip III.

De tornada al cap d'Aigua Freda es va trobar amb una altra esquadra francesa, a la qual va aconseguir burlar, però es va quedar a la vista, adonant-se que quatre dels vaixells enemics anaven despenjats, va aprofitar aquesta oportunitat i els va atacar, després de breu combat es va apoderar d'ells, arribant amb els capturats a la Ciutat Comtal, sent incorporats a la seva força.

Al cap de poc d'arribar es va acostar a Sant Pol on va varar totes les seves galeres, per poder-les recompondre dels danys del combat anterior. En aquesta població hi havia un monestir de l'Ordre dels Cartoixans, el seu prior amic del rei de França, per la qual cosa no va trigar a enviar missatgers per informar-lo en les condicions que estava l'esquadra d'Aragó. Just en aquells dies va arribar a Barcelona Roger de Llúria que estava al comandament de les esquadres d'Aragó, Mallorca, València i Sicília. En aquestes s'havia dividit l'esquadra del regne d'Aragó, per atendre millor cada regne independentment, quedant al seu comandament un Vicealmirall, que de vegades es confon amb el títol d'Almirall, que només ho era el del regne d'Aragó, encara que aquest mateix tenia un Vicealmirall que tenia a càrrec seu la guarda de les costes corresponents, igual que la resta de Vicealmiralls de cada regne. La d'Aragó es dividia en dos sectors, que comprenia el Nord, des de Barcelona a Roses i el Sud, des de Barcelona a Tortosa. La del Regne de València tota la costa, el de les illes Balears, es dividia també en dues, una per a la guarda de l'illa de Mallorca i una altra per a la d'Eivissa, que servia de suport a la de València en cas necessari, vigilant en moltes ocasions la part del Sud del Regne, aprofitant els moments en què la de Mallorca estava en aigües del Nord o Oest d'Eivissa i finalment la recent creada de Sicília i Sardenya. Amb la seva esquadra composta de trenta galeres, va ordenar a Marquet que s'unís com més aviat millor a les seves forces, la qual cosa va efectuar abans que arribés l'esquadra francesa.

Aquesta estava al comandament de Juan Escoto i Enrique de Mar, que molt ufanosos navegaven convençuts de la seva victòria, però en el trajecte es van trobar amb l'esquadra de Berenguer de Montoliú, que navegava a demanda de l'esquadra de Roger de Llúria, però en veure a les franceses es va llançar sobre elles i les va vèncer, impedit així les intencions del Rei francès.

Però no es van donar per vençuts, ja que algunes van poder tornar a la seva costa, per advertir de les poques que els quedaven als aragonesos (no havien vist Roger), així que van formar de pressa una altra esquadra es van llançar a la cerca de l'aragonesa, quan ja pesaven tenir-la van anar descobrint que l'esquadra no era tan petita. Advertit Roger, va realitzar una de les seves grans maniobres i abans que poguessin adonar-se'n estava damunt dels francesos, aquests aclaparats es van anar rendint.

El resultat va ser de tretze galeres capturades, cinc-cents seixanta presoners comptant ferits i cinc mil morts per part francesa en el combat. Només el genovès Enrique de Mar amb dotze de les seves galeres, que li va donar temps a parar i a força de rem fugir per buscar refugi a Aigües Mortes. Aquesta victòria va facilitar la reconquesta de Cadaqués, cosa que va obligar el rei de França a demanar una treva al rei d'Aragó, però d'entrada s'havia frustrat tota conquesta del regne i a més va haver d'abandonar altres posicions, deixant completament lliure el regne d'Aragó . De fet se li va calar foc a algunes galeres que no es van poder fer a la mar, per tornar als ports.